

Arrest

nr. 167 194 van 4 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 december 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), beide aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 januari 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 159 243 van 22 december 2015 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. COECKELBERGHS, die loco advocaat P. MASUREEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 september 2009 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van de artikelen 9bis en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Hij wordt bij beslissing van 13 februari 2013 gemachtigd tot een voorlopig verblijf tot 2 maart 2013.

1.2. Bij beslissing van 26 februari 2013 wordt de verblijfsmachtiging hernieuwd tot 31 augustus 2013.

1.3. Op 8 januari 2015 biedt de verzoeker zich aan bij de burgerlijke stand van Dilbeek met het oog op een huwelijksaangifte met mevr. M.W., die de Belgische nationaliteit heeft. Op 24 juni 2015 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand te Dilbeek een beslissing houdende weigering van huwelijksvoltrekking. Bij vonnis van 8 februari 2016 vernietigt de rechtbank van eerste aanleg te Brussel deze weigeringsbeslissing.

1.4. Op 15 april 2015 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Op 17 december 2015 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten⁽¹⁾

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassend tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 2° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale-veiligheid te kunnen schaden;

Artikel 27:

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3t 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de ~~nationale veiligheid~~

X artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum en niet van een geldig verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens winkeldiefstal PV nr (PV 039466/2011) van de politie van Brussel Zuid op 23.07.2011.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 15.04.2015.

Op 08.01.2015 heeft betrokkene een huwelijksdossier ingediend te Dilbeek samen met een vrouw van Belgische nationaliteit (W. M. (...) °21.06.1975). Op 24.06.2015 weigerde de gemeente Dilbeek dit huwelijk te voltrekken na negatief advies van het parket van Halle Vilvoorde, (d.d. 24.06.2015) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk af te sluiten die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van verblijfsrecht Betrokkenen hebben hiertegen beroep ingediend. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visum te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is. We kunnen dan ook concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

(...)

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van het vereist reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Op 23.07.2011 werd tav betrokkene een PV opgesteld voor winkeldiefstal door de politie van Brussel Zuid (PV 039466/2011).

Er bestaat op een kans op een nieuwe inbreuk op de openbare orde.

Betrokkene werd in tijdelijk verblijf gesteld. Dit werd beëindigd op 31.08.2013.

Op 08.01.2015 heeft betrokkene een huwelijksdossier ingediend te Dilbeek samen met een vrouw van Belgische nationaliteit (W. M. (...) °21.06.1975). Op 24.06.2015 weigerde de gemeente Dilbeek dit huwelijk te voltrekken na negatief advies van het parket van Halle Vilvoorde, (d.d. 24.06.2015) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk af te sluiten die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van verblijfsrecht.

Betrokkenen hebben hiertegen beroep ingediend. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visum te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is. We kunnen dan ook concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene kreeg op 15.04.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. Betrokkene weigert echter vrijwillig te vertrekken. Er is een duidelijke onwil om het grondgebied te verlaten. Er werd niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

(...)

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaاتبewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens winkeldiefstal PV nr(PV 039466/2011) van de politie van Brussel Zuid op 23.07.2011.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 16.04.2015.

*Op 08.01.2015 heeft betrokkene een huwelijksdossier ingediend te Dilbeek samen met een vrouw van Belgische nationaliteit (W. M. (...)) *21.06.1975). Op 24.06.2015 weigerde de gemeente Dilbeek dit huwelijk te voltrekken na negatief advies van het parket van Halle Vilvoorde, (d.d. 24.06.2015) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk af te sluiten die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van verblijfsrecht.*

Betrokkenen hebben hiertegen beroep ingediend. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visum te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is. We kunnen dan ook concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

*Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.
(...)"*

1.6. Op 17 december 2015 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 15.04.2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens winkeldiefstal PV nr (PV 039466/2011) van de politie van Brussel Zuid op 23.07.2011.

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*
- X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Belgische onderdane. Op 24.06.2015 werd zijn huwelijksaanvraag geweigerd door de Burgerlijke Stand van Dilbeek. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Het administratief dossier bevindt zich tevens in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 181 999.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van onbevoegdheid op voor wat betreft de beslissing tot vrijheidsberoving.

3.1.2. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Voor zover de verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3.2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij tevens een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep in zoverre dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij ontwaart in hoofde van de verzoeker een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de eerste bestreden beslissing, die (onder meer) gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissing de verzoeker bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

3.2.2. De Raad wijst er op dat artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel geldt onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en dat de verzoeker onder meer de schending van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) aanvoert. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending *"geenszins kan worden aangenomen"*, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden vastgesteld dat de verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

De door de verwerende partij opgeworpen exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), van artikel 41, tweede lid, van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de rechten van verdediging en van het hoorrecht (*“audi et alteram partem”*).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De bestreden beslissingen leggen verzoeker het bevel op om het grondgebied te verlaten en het verbod om het land terug in te reizen voor een duur van twee jaar. Verzoeker wordt bovendien opgesloten met het oog op zijn uitwijzing.

Verzoeker werd nochtans niet gehoord vooraleer deze beslissingen werden genomen. De in het middel aangehaalde bepalingen en algemene rechtsbeginselen werden aldus geschonden.

De eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, werd genomen met toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna “Vreemdelingenwet”). De tweede bestreden beslissing, het inreisverbod, werd genomen met toepassing van artikel 74/11 §1 Vreemdelingenwet. Deze artikelen vormen de omzetting in Belgisch recht van artikel 6 resp. artikel 11 Terugkeerrichtlijn (zie Parl. St., Kamer, 53 (2011-2012), 1825/001, 23).

De bestreden beslissingen werden dus genomen met toepassing van het Unierecht.

Derhalve zijn de waarborgen geboden door het Handvest grondrechten EU en de algemene beginselen van het Unierecht te dezen volledig van toepassing.

Artikel 41 lid 2 Handvest grondrechten EU beschermt de rechten van de verdediging, en met name “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”.

Het Europees Hof van Justitie heeft bovendien het recht om gehoord te worden bestempeld als een algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht, los van artikel 41 Handvest grondrechten EU.

Dit recht is van toepassing in de betrekkingen tussen de vreemdeling en de organen en instellingen van de Europese Unie, maar ook in de betrekkingen tussen de vreemdeling en de nationale overheid wanneer de lidstaat uitvoering geeft aan het Unierecht.²

In het arrest M.M. t. Ierland van 22 november 2012 (C-277/11) definieerde het Europees Hof van Justitie de strekking van het recht om gehoord te worden als de waarborg dat eenieder in staat wordt gesteld om “naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden” (randnr. 87).

Meer in het algemeen overwoog het Hof van Justitie in dat arrest :

« 83 Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

84 Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

85 Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, Transocean Marine Paint Association/Commissie, 17/74, Jurispr. blz. 1063, punt 15; Krombach, reeds aangehaald, punt 42, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 36).

86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest Sopropé, reeds aangehaald, punt 38).

87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).

88 Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, Technische Universität München, C-269/90, Jurispr. blz. I-5469, punt 14, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging. »

De sanctie van de schending van de hoorplicht hangt af van de concrete omstandigheden van de zaak.

In het arrest M.G. en N.R. t. Nederland van 10 september 2013 (C-383/13) oordeelde het Europees Hof van Justitie dat het aan de nationale rechter staat “om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken onderdanen van derde landen elementen ter rechtvaardiging van de beëindiging van hun bewaring hadden kunnen aanvoeren” (randnr. 40).

Te dezen werd verzoeker niet gehoord met betrekking tot de twee bestreden beslissingen voordat zij werden genomen.

De bestreden beslissingen vermelden dat verzoeker een huwelijksaanvraag heeft ingediend te Dilbeek om te huwen met een vrouw van Belgische nationaliteit, dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de huwelijksvoltrekking heeft geweigerd na negatief advies van de procureur des Konings en dat verzoeker tegen deze beslissing beroep heeft ingesteld.

Mocht verzoeker wel zijn gehoord, dan had hij kunnen laten gelden (en bewijzen aan de hand van stukken) :

(a) dat de uitspraak in de procedure zoals in kort geding die hij heeft ingesteld bij de familierechtbank tegen de weigering van huwelijksvoltrekking nakend is, aangezien de zaak eigenlijk al gepleit had moeten worden op 25 november 2015 doch enkel wegens de sluiting van het gerechtsgebouw op die datum omwille van terreurdreiging diende te worden uitgesteld naar de zitting van 25 januari 2016 (stukken 13 en 14)

(b) dat zijn persoonlijke aanwezigheid op de zitting voor de familierechtbank vereist is, aangezien de zitting de vorm aanneemt van een interactief debat, waarbij de voorzitter de verzoekende partijen persoonlijk om duiding verzoekt en polst naar hun intenties

(c) dat hij al bijna drie jaar een effectieve gezinscel vormt met zijn Belgische verloofde en diens minderjarige zoon voor wie verzoeker als een tweede vader is, zoals uitvoerig toegelicht in de besluiten die voor verzoeker en mevrouw W. (...) werden neergelegd in het kader van de procedure voor de familierechtbank (stuk 12).

Dit laatste is des te belangrijker daar artikel 5 Terugkeerrichtlijn de lidstaten verplicht om bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn rekening te houden met onder meer “het familie- en gezinsleven” van de betrokken onderdaan van een derde land.

Het kan geen twijfel lijden dat, mocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kennis hebben gehad van al deze elementen, “de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben”.

In tegenstelling tot wat de Raad schijnt te overwegen in het arrest 159 243 van 22 december 2015 dat het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verwierp, volgt uit het feit dat

“verzoekende partij uitvoerig werd ondervraagd op 3 april 2015 over haar intenties met haar huidige partner, haar huidige situatie en haar eerdere huwelijken” niet dat het recht van verzoeker om gehoord te worden nopens de twee bestreden beslissingen werd geëerbiedigd.

De ondervraging op 3 april 2015 vond immers plaats in het kader van een onderzoek in opdracht van de procureur des Konings naar aanleiding van het voorgenomen huwelijk van verzoeker en niet in het kader van de administratieve procedure die leidde tot het nemen van de twee bestreden beslissingen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie meer dan acht maanden later.

Ook al zou er moeten worden aangenomen dat deze ondervraging op 3 april 2015 aan verzoeker de mogelijkheid heeft geboden om zijn motieven kenbaar te maken ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd opgelegd op 15 april 2015 (quod non) en - bij uitbreiding - ten aanzien van het nieuw bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd opgelegd op 17 december 2015 (quod certe non), dan nog staat het zonder meer vast dat deze ondervraging aan verzoeker niet de mogelijkheid heeft geboden om “naar behoren en daadwerkelijk” zijn standpunt kenbaar te maken ten aanzien van het inreisverbod dat hem werd opgelegd op 17 december 2015.

Bij arrest nr. 134 804 van 9 december 2014 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een inreisverbod voor twee jaar om reden dat verzoekende partij enkel ten aanzien van het bevel om het grondgebied en niet tevens ten aanzien van het inreisverbod naar behoren en daadwerkelijk was gehoord.

Bij arrest nr. 233 257 van 15 december 2015 verwierp de Raad van State het cassatieberoep dat door de Belgische Staat tegen voornoemd arrest werd ingesteld.

De Raad van State overweegt in dit arrest met name als volgt (eigen onderlijning) :

“L’interdiction d’entrée, régie par l’article 11 de la directive précitée 2008/115/CE ainsi que par les articles 74/11 et 74/123 de la loi du 15 décembre 1980, peut être qualifiée de mesure accessoire par rapport à un ordre de quitter le territoire dans la mesure où une telle interdiction ne peut être prise sans qu’un ordre de quitter le territoire ait été adopté.

Toutefois, l’interdiction d’entrée est un acte ayant une portée juridique propre qui ne se confond pas avec celle de l’ordre de quitter le territoire. L’objet de ces décisions est différent. Il en est de même des motifs justifiant leur adoption.

En conséquence, l’interdiction d’entrée cause un grief distinct de celui résultant de l’ordre de quitter le territoire. La décision de retour contraint l’étranger à s’éloigner de Belgique et l’interdiction l’empêche d’y revenir. En outre, l’importance du grief, cause par l’interdiction d’entrée, dépend de la durée pour laquelle elle est imposée.

En l’espèce, le requérant a ordonné à la partie adverse de quitter le territoire en raison de l’irrégularité de son séjour en Belgique et elle lui a interdit d’entrer en Belgique pendant deux ans parce qu’elle n’avait pas respecté des ordres de quitter le territoire antérieurs et que l’obligation de retour n’avait pas été remplie.

Le droit pour toute personne d’être entendue, afin de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l’adoption de toute décision susceptible d’affecter de manière défavorable ses intérêts, est consacré par la principe général du droit de l’Union européenne du respect des droits de la défense, applicable en l’espèce.

La circonstance que la partie adverse ait exposé son point de vue au sujet de l’ordre de quitter le territoire n’implique pas qu’elle ait, de ce fait, exprimé également son opinion à propos de l’interdiction d’entrée. Comme cela a été précisé, il s’agit d’actes distincts justifiés par des motifs différents. Dès lors que l’interdiction d’entrée était de nature à affecter de manière défavorable et distincte de l’ordre de quitter le territoire les intérêts de la partie adverse, son droit à être entendue impliquait que le requérant l’invitât à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction avant de l’adopter.

Le premier juge a donc pu décider légalement que le principe général du droit de l’Union européenne du respect des droits de la défense n’a pas été respecté par la requérant car la partie adverse n’a pu faire valoir son point de vue qu’à l’égard de l’ordre de quitter le territoire et non à propos de l’interdiction d’entrée. La motivation de l’arrêt attaqué ne méconnaît pas les dispositions invoquées à l’appui du moyen unique.

Par ailleurs, contrairement à ce que soutient le requérant, sa compétence pour l’adoption de l’interdiction d’entrée n’est pas entièrement liée. Certes, l’article 74/11 §1er alinéa 2, 2° prévoit que la « décision d’éloignement est assortie d’une interdiction d’entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants : [...] 2° lorsqu’une décision d’éloignement antérieure n’a pas été exécutée ». Toutefois, cette

obligation est tempérée par l'article 74/11 §2 alinéa 2, qui précise que le « ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires ». En outre, même si le requérant était tenu en l'espèce d'adopter cette interdiction d'entrée, il disposait néanmoins d'un pouvoir d'appréciation pour en déterminer la durée. Il ressort de ce qui précède que le premier moyen n'est pas fondé. »

vrij vertaald :

« Het inreisverbod, geregeld door artikel 11 van de voornoemd richtlijn 2008/115/EG alsook door de artikelen 74/11 en 74/12 van de wet van 15 december 1980, kan worden gekwalificeerd als een bijkomende maatregel ten opzichte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de mate dat een dergelijk verbod niet kan worden uitgesproken zonder dat een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd.

Het inreisverbod is evenwel een akte met een eigen juridische draagwijdte die niet samenvalt met deze van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het voorwerp van deze beslissingen is verschillend. Hetzelfde geldt voor de motieven die aan hun uitvaardiging ten grondslag liggen.

Bijgevolg berokkent het inreisverbod een nadeel dat te onderscheiden is van het nadeel berokkend door het bevel om het grondgebied te verlaten. De terugkeerbeslissing verplicht de vreemdeling ertoe om zijn van België te verwijderen en het inreisverbod verhindert hem of haar om er naar terug te keren. Bovendien hangt de omvang van het nadeel berokkend door het inreisverbod af van de duur waarvoor het wordt opgelegd.

Te dezen heeft verzoeker aan tegenpartij bevolen het grondgebied te verlaten om reden van de onregelmatigheid van haar verblijf in België en heeft hij haar verbod opgelegd om gedurende twee jaar België binnen te komen omdat zij de voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten niet had nageleefd en omdat de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld.

Het recht voor eenieder om gehoord te worden teneinde naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in de loop van de administratieve procedure en voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, is gewaarborgd door het algemeen beginsel van het Unierecht van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat te dezen van toepassing is.

De omstandigheid dat tegenpartij haar standpunt heeft uiteengezet betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten houdt niet in dat zij daardoor ook haar mening heeft uitgedrukt omtrent het inreisverbod. Zoals werd gepreciseerd, gaat het om onderscheiden akten die gesteund zijn op verschillende motieven. Aangezien het inreisverbod van aard was om, op nadelige wijze en anders dan het bevel om het grondgebied te verlaten de belangen van tegenpartij te beïnvloeden, hield het recht van tegenpartij om gehoord te worden in dat verzoeker haar diende uit te nodigen om ook haar standpunt uiteen te zetten betreffende dit inreisverbod vooraleer het werd aangenomen.

De eerste rechter heeft dus wettig kunnen beslissen dat het algemeen beginsel van het Unierecht van de eerbiediging van de rechten van de verdediging niet werd nageleefd door verzoeker vermits tegenpartij haar standpunt slechts met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten heeft kunnen doen gelden en niet met betrekking tot het inreisverbod. De motivering van het bestreden arrest schendt de in het enig middel aangehaalde bepalingen niet.

Overigens, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is verzoekers bevoegdheid om het inreisverbod aan te nemen niet geheel gebonden. Het klopt dat artikel 74/11 §1 lid 2, 2° bepaalt : “de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : [...] 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”. Deze verplichting wordt echter gemilderd door artikel 74/11 §2 lid 2, dat nader bepaalt : “de minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”.

Bovendien, zelfs al was verzoeker te dezen gehouden om het inreisverbod op te leggen, beschikte verzoeker niettemin over een appreciatiebevoegdheid om de duur ervan te bepalen.

Uit wat voorafgaat volgt dat het eerste middel niet gegrond is.”

Deze overwegingen zijn mutatis mutandis van toepassing op onderhavige zaak.

De bestreden beslissingen schenden bijgevolg de in het middel aangehaalde bepalingen en algemene rechtsbeginselen.”

4.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat zij niet werd gehoord vooraleer de bestreden beslissingen werden genomen.

Verweerder benadrukt ten overvloede dat het recht te worden gehoord, dat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verankerd is, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, *Achughbabian*, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Het stond verzoekende partij bovendien vrij om via de geijkte wegen aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden tot verblijf en zo de rechten uit te putten waarover zij meent te beschikken. In het kader daarvan stond het haar vrij om aan verweerder alle volgens haar nuttige inlichtingen te verschaffen en de volgens haar nuttige opmerkingen kenbaar te maken. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekende partij nagelaten heeft gebruik te maken van de wettelijk geijkte procedures.

Verzoekende partij die illegaal in het Rijk verblijft, kon niet anders dan weten dat het verblijf precair was, zodat van haar in casu redelijkerwijs kon verwacht worden dat zij van haar mogelijkheid om haar specifieke situatie mee te delen aan het bestuur, zonder verwijl gebruik maakte. Gezien de doelstelling van de bestreden beslissing erin bestaat een einde te maken aan dit illegaal verblijf, kan verzoekende partij haar eigen nalatigheid niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris tegenwerpen.

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

In het licht van de doelstelling van de richtlijn 115/2008/EG, het feit dat zij voor de Belgische autoriteiten niet aannemelijk heeft kunnen maken een recht op verblijf te hebben in het Rijk, en de gebonden bevoegdheid waarmee haar illegaal verblijf diende te worden vastgesteld, kan zij overigens niet dienstig voorhouden als zou op het bestuur een verplichting rusten om een persoonlijk onderhoud te organiseren vooraf aan het nemen van de bestreden beslissing.

Zie ook:

“De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om machtiging tot verblijf en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Bovendien stond het de verzoekende partij steeds vrij haar zelf geïnitieerde aanvraag aan te vullen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken betreffende de redenen die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het enkele feit dat de verzoekende partij niet persoonlijk werd gehoord, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij blijft overigens ook in gebreke te duiden welke elementen zij alsnog had wensen aan te brengen.” (R.v.V. nr. 140.472 dd. 06.03.2015)

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het vaag betoog omtrent de procedure voor de familierechtbank, laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Terwijl in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met de procedure inzake de weigering van huwelijksvoltrekking die door verzoekende partij reeds werd opgestart.

Nopens de persoonlijke aanwezigheid, dient te worden opgemerkt dat de zitting van 25.01.2016 thans reeds achter de rug is.

Verzoekende partij kan evenwel niet dienstig verwijzen naar zijn huwelijk en de beweerde band met het kind van zijn verloofde, nu de ambtenaar van de burgerlijke stand geoordeeld heeft dat er sprake is van een schijnrelatie die aldus niet erkend wordt in de Belgische rechtsorde.

Ten overvloede wijst verweerder er nog op dat verzoekende partij ook geen enkel stuk aanbrengt ter staving van de beweerde band met het kind van zijn verloofde, waarvan zij alleszins de vader niet is en waarbij de band zou gesteund zijn op een relatie waarvan zowel de ambtenaar van de burgerlijke stand

heeft besloten dat deze een schijnrelatie uitmaakt. Geenszins kunnen de loutere beweringen van verzoekende partij, die door geen enkel stuk ondersteund worden, worden aangenomen.

Daarenboven brengt een beroepsprocedure tegen een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand geen enkel verblijfsrecht met zich mee, noch houdt dit in dat de vreemdeling in afwachting van het vonnis niet zou mogen worden verwijderd. Verzoekende partij kan zich perfect laten vertegenwoordigen door haar advocaat, zij toont niet aan dat haar persoonlijke aanwezigheid ter zitting vereist is.

Voor het overige brengt verzoekende partij geen concrete elementen aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft hieromtrent overigens terecht verwezen naar het feit dat verzoekende partij wel werd gehoord nopens haar intenties van het huwelijk. Gezien de thans voorgehouden elementen inzake het hoorrecht allen betrekking hebben op het door verzoekende partij gewenste huwelijk, kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht aannemen dat zij naar aanleiding van het verhoord dd. 03.04.2015 haar motieven kenbaar heeft kunnen maken.

Verzoekende partij is niet ernstig waar zij verder stelt dat dit enkel betrekking zou hebben op het bevel om het grondgebied te verlaten, en niet op het inreisverbod. Het is verweerder geenszins duidelijk om welke reden hiertussen een onderscheid zou moeten worden gemaakt: door verzoekende partij worden ook geenszins verschillende concrete elementen aangereikt.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.1.3.1. De schending van een richtlijn kan niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer deze werd omgezet naar de interne wetgeving. Nu de Terugkeerrichtlijn met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) in Belgisch recht werd omgezet en de verzoeker niet aantoonde dat het door hem ingeroepen artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn daarbij niet of niet correct werd omgezet, kan hij zich niet dienstig op deze bepaling beroepen.

Het eerste middel is, wat dit betreft, onontvankelijk.

4.1.3.2. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307,

§ 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de procedure die heeft geleid tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (al dan niet) met vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden of die het al dan niet opleggen van een inreisverbod voor twee jaar hadden kunnen beïnvloeden (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Te dezen voert de verzoeker aan dat hij niet gehoord werd vooraleer de bestreden beslissingen werden genomen en dat hij, indien hij gehoord zou zijn geweest, aan het bestuur had kunnen laten gelden en bewijzen dat *“de uitspraak in de procedure zoals in kort geding die hij heeft ingesteld bij de familierechtbank tegen de weigering van huwelijksvoltrekking nakend is”*, dat *“zijn persoonlijke aanwezigheid op de zitting voor de familierechtbank vereist is”* en dat *“hij al bijna drie jaar een effectieve gezinscel vormt met zijn Belgische verloofde en diens minderjarige zoon”*.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de verzoeker op 3 april 2015 gehoord is en dat hij daarbij heeft te kennen gegeven dat hij samenwoont met zijn Belgische verloofde en haar zoon, zodat het bestuur hiervan reeds op de hoogte was bij het nemen van de bestreden beslissingen. Voorts wordt in de bestreden beslissingen in overweging genomen dat een beroep werd ingediend tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hij voor het nemen van de bestreden beslissingen elementen had kunnen aanvoeren die de bestreden beslissingen hadden kunnen beïnvloeden en zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure. Wat betreft de aanwezigheid van de verzoeker op de zitting voor de rechtbank van eerste aanleg, toont de verzoeker niet aan dat dit vereist is, temeer nu uit het stuk dat hij ter terechtzitting voorlegt blijkt dat hij zich op de zitting van de rechtbank van eerste aanleg van 25 januari 2016 heeft laten vertegenwoordigen door zijn advocaat zonder dat dit een negatieve invloed heeft gehad op het vonnis dat de rechtbank geveld heeft. Hieruit blijkt tevens dat de bedoelde zitting reeds achter de rug is, zodat de verzoeker niet meer getuigt van een actueel belang bij het aanvoeren van deze grief.

Aldus toont de verzoeker niet aan dat hij elementen had kunnen aanbrengen die ertoe kunnen leiden dat *“de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben”*.

In zoverre de verzoeker nog laat gelden dat hem bij de ondervraging van 3 april 2015 niet de mogelijkheid werd geboden om zijn standpunt kenbaar te maken ten aanzien van het bestreden inreisverbod, beperkt hij zich tot een louter theoretisch betoog, zonder evenwel concrete elementen aan te brengen die het al dan niet opleggen van een inreisverbod voor een duur van twee jaar hadden kunnen beïnvloeden. Met betrekking tot de verwijzingen naar het arrest van de Raad van State van 15 december 2015, met nr. 233.257, en het arrest nr. 134 804 van 9 december 2014 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

Een schending van artikel 41, tweede lid, van het Handvest, van de rechten van verdediging en van het hoorrecht (*“audi et alteram partem”*) kan niet worden aangenomen.

4.1.3.3. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. De verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 62 en 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel,

van het redelijkheidsbeginsel en van “het rechtsbeginsel van de fair play”. Tevens wordt een manifeste beoordelingsfout opgeworpen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De bestreden beslissingen worden gemotiveerd door het feit dat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting voldeed ingevolge een vroegere beslissing tot verwijdering, beslissing die werd genomen en betekend aan verzoeker op 15 april 2015.

Verzoeker wachtte destijds op een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Dilbeek. Uiteindelijk werd een weigeringsbeslissing genomen door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Dilbeek op 24 juni 2015, nadat er een ongunstig advies van het parket van Halle-Vilvoorde was gekomen. De ambtenaar van de burgerlijke stand behoudt zijn volle vrijheid om het advies van het parket naast zich neer te leggen.

Door niet te informeren naar de daaropvolgende procedure en door bijgevolg haar beslissing niet te motiveren ten aanzien van die weigeringsbeslissing en procedure, schond de Dienst Vreemdelingenzaken de in het middel ingeroepen bepalingen.

Bovendien bepaalt artikel 74/11 §1 lid 2 Vreemdelingenwet :

“de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar (...) 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”.

De omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf het volgende stelt :

« 2. Opschorting van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten :

Indien aan een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten (" BGV ") betekend werd, een ontvangstbewijs (artikel 64, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) of een ontvangstbewijs (artikel 1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) afgegeven werd zal de minister die bevoegd is voor de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen of zijn gemachtigde niet overgaan tot de uitvoering van dit " BGV ", en dit tot :

- de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning;*
- het einde van de termijn van 6 maanden die bedoeld wordt in artikel 165, § 3, van het Burgerlijk Wetboek;*
- de dag na de voltrekking van het huwelijk of de verklaring van wettelijke samenwoning ».*

De ratio legis van de omzendbrief is dat een vreemdeling niet uitgewezen kan worden indien zijn geplande huwelijk niet geveinsd is.

Artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepalen dat elke administratieve beslissing gemotiveerd moet worden met de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis ervan liggen. De motivering moet afdoende zijn.

Artikel 62 Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat een bestuur een volledig en ernstig onderzoek moet voeren.

De motiveringsplicht strekt er dus toe dat de administratieve beslissing duidelijk bepaalt welke concrete overwegingen aan de basis van de beslissing liggen. De motivering moet toestaan aan de betrokkene om kennis te nemen van de overwegingen zodat zij de draagwijdte hiervan kunnen begrijpen.

De motieven in de beslissing dienen gesteund te zijn op correcte juridische en feitelijke overwegingen.

De terugkeerverplichting van verzoeker vloeit voort uit het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 15 april 2015.

Verzoeker heeft op 10 juli 2015 een verzoekschrift neergelegd tegen de weigering tot huwelijksvoltrekking van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Dilbeek.

Door het instellen van dit beroep werd de termijn waarbinnen het bevel om het grondgebied te verlaten moet worden uitgevoerd, immers opgeschort tot de dag waarop de rechter definitief geoordeeld zal hebben over de rechtmatigheid van de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Door niet te informeren naar het vervolg op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en de daaropvolgende procedure, schond tegenpartij de in het middel ingeroepen bepalingen.

De tenuitvoerlegging van het op 15 april 2015 betekende bevel om het grondebied te verlaten werd dus ambtshalve geschorst, zodat niet aan verzoeker kan verweten worden dit bevel niet onmiddellijk uitgevoerd te hebben.

De ratio legis van de hierboven vermelde omzendbrief is, zoals gezegd, dat een vreemdeling niet uitgewezen kan worden indien zijn geplande huwelijk niet geveinsd is.

Dit zal enkel blijken na de uitspraak van de familierechtbank, zetelend zoals in kort geding.

De bestreden beslissing houdt daar geen rekening mee, aangezien ze enkel verwijst naar de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en stelt dat verzoeker naar Marokko kan terugkeren om aldaar een visum aan te vragen eens er een huwelijksdatum is vastgelegd.

Er wordt niet gemotiveerd waarom niet moet worden gewaarborgd dat verzoeker op de zitting van 25 januari 2016 voor de 253e kamer van familierechtbank te Brussel aanwezig kan zijn. Zijn aanwezigheid is nochtans vereist.

De feitelijke grondslag om een inreisverbod voor twee jaar af te leveren samen met het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, is manifest foutief.

De bestreden beslissingen schenden bijgevolg de in het middel aangehaald bepalingen en algemene rechtsbeginselen."

4.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijft geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoekende partij geuite intentie om te trouwen. De beschouwingen van verzoekende partij kunnen niet worden aangenomen.

Verzoekende partij betwist overigens niet in het Rijk te verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

In casu werd de bestreden beslissing onder meer op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging kon ook terecht vaststellen dat er door verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dd. 15.04.2015.

Zo ook werd in het bestreden inreisverbod terecht gewezen naar het vorig bevel om het grondgebied te verlaten dd. 15.04.2015, en dit op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Een beroepsprocedure tegen een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand brengt geen enkel verblijfsrecht met zich mee, noch houdt dit in dat de vreemdeling in afwachting van het vonnis niet zou mogen worden verwijderd.

Verzoekende partij haar betoog is verder ook gesteund op een verkeerde lezing van de bepalingen van de omzendbrief, en kan niet worden aangenomen. Er werd in casu reeds een beslissing genomen tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand.

De omzendbrief van 17.09.2013 maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“2. Opschorting van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten :

Indien aan een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten (" BGV ") betekend werd, een ontvangstbewijs (artikel 64, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) of een ontvangstbewijs (artikel 1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) afgegeven werd zal de minister die bevoegd is voor de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen of zijn gemachtigde niet overgaan tot de uitvoering van dit " BGV ", en dit tot :

- de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning;

- het einde van de termijn van 6 maanden die bedoeld wordt in artikel 165, § 3, van het Burgerlijk Wetboek;

- de dag na de voltrekking van het huwelijk of de verklaring van wettelijke samenwoning.”

Uit de stukken van het administratief dossier, alsook uit de motieven van de weigeringsbeslissing, blijkt evenwel dat door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen reeds op 24.06.2015 een beslissing werd genomen tot weigering van voltrekking van het huwelijk.

Verweerder beklemtoont dat de omzendbrief dd. 17.09.2013 -in weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen- nergens voorschrijft dat de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand reeds definitief zou moeten geworden zijn. Uit de duidelijke bewoordingen van de omzendbrief blijkt afdoend dat het volstaat dat door de ambtenaar van de burgerlijke stand een weigeringsbeslissing is genomen, opdat de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten niet langer zou opgeschort worden.

De kritiek van de verzoekende partij is kennelijk gestoeld op een verkeerde lezing van de Omzendbrief van 17.09.2013.

Subsidiar laat verweerder nog gelden dat de verzoekende partij voorbij gaat aan het feit dat een Omzendbrief hoe dan ook geen bindend karakter heeft en derhalve geen afbreuk kan doen aan de wettelijke bepalingen, in toepassing waarvan een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) aan de verzoekende partij werd betekend en er wel degelijk kon worden verwezen naar het niet eerder uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten dd. 15.04.2015.

Zie ook:

“ In zoverre de schending wordt aangevoerd van een omzendbrief stelt de Raad vast dat de omzendbrieven aan administratieve overheden gericht zijn, richtsnoeren bevatten nopens de

interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten en geen enkel bindend karakter hebben, ongeacht of zij bekendgemaakt zijn of niet. Een eventuele niet naleving van de onderrichtingen vervat in voormelde omzendbrieven kan niet tot de onwettigheid van het bestreden besluit leiden (R.v.St. nr. 160.736 van 28 juni 2006).”

En ook:

“4.6. In zoverre verzoeker de schending van de omzendbrief van 13 september 2005 betreffende de uitwisseling van informatie tussen ambtenaren van de burgerlijke stand, in samenwerking met de dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte waarbij een vreemdeling betrokken is, aanvoert, dient te worden opgemerkt dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze hij deze omzendbrief geschonden acht. Ten overvloede wijst de Raad erop dat omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en dat de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen niet juridisch afdwingbaar zijn (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003 nr. 116.627) zodat hij de bestreden beslissing, in het kader van een wettigheidscontrole, niet dient te toetsen aan een omzendbrief. In de mate dat verzoeker de schending van voornoemde omzendbrief aanvoert, is het middel onontvankelijk.” (R.v.V. nr. 26.544 van 28 april 2009)

En ook:

“Ook moet worden benadrukt dat de omzendbrieven aan administratieve overheden gericht zijn, richtsnoeren bevatten nopens de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten en geen enkel bindend karakter hebben, ongeacht of zij bekendgemaakt zijn of niet. Een eventuele niet naleving van de onderrichtingen vervat in de omzendbrief van 21 juli 2006 kan derhalve niet leiden tot de vaststelling dat de bestreden beslissing onwettig is.” (R.v.V. nr. 107 053 van 22 juli 2013; zie in dezelfde zin R.v.V. nr. 106 434 van 8 juli 2013)

Verzoekende partij kan zich overigens perfect laten vertegenwoordigen door haar advocaat in de beroepsprocedure, zij toont niet aan dat haar persoonlijke aanwezigheid ter zitting vereist is.

Ten overvloede merkt verweerder nog op dat verzoekende partij ook niet aantoonde dat in de hypothese dat de Rechtbank bij de behandeling van de zaak de aanwezigheid van verzoekende partij toch noodzakelijk zou achten, zij geen visum zou kunnen aanvragen in functie hiervan.

Zie ook:

“In de mate dat er beroep werd aangetekend tegen de weigering om te huwen dient hoe dan ook tevens te worden vastgesteld dat een bestuursbeslissing geacht wordt in overeenstemming te zijn met de wet tot het tegendeel wordt bewezen, In casu, kan op heden niet gesteld worden dat de beslissing waarbij het huwelijk als schijnhuwelijk wordt beschouwd onwettig is, zodat het in deze stand van het geding hoegenaamd niet zeker is dat verzoekende partij wel zal kunnen huwen. Zo later zou blijken dat de voormelde beslissing behept is met een onwettigheid en dat er geen reden meer is om zich te verzetten tegen het voorgenomen huwelijk, dan kan de verzoekende partij nog steeds het Belgische grondgebied betreden met het oog op het voorgenomen huwelijk, vermits het thans bestreden bevel geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied te betreden”. (R.v.V. nr. 126.975 dd. 12.07.2014)

Terwijl dergelijke kritiek op heden geen belang meer heeft, gezien de zitting zou hebben plaatsgevonden op 25.01.2016. Voormelde zitting is dan ook reeds achter de rug.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgeleverd en een inreisverbod.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtsbeginsel van de fair play en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van een “manifeste beoordelingsfout”.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

4.2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij *“het rechtsbeginsel van de fair play”* door de bestreden beslissingen geschonden acht.

4.2.3.1.2. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. De verzoeker verduidelijkt niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissingen geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

4.2.3.1.3. Het tweede middel is, wat deze onderdelen betreft, niet-ontvankelijk.

4.2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, en artikel 74/14, § 3, 3° en 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan de verzoeker een bevel wordt gegeven om onmiddellijk het grondgebied te verlaten omdat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig visum en niet van een geldig verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie”*, omdat ten aanzien van hem *“(e)en proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens winkeldiefstal”* en omdat hij *“geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 15.04.2015”*. Bovendien wordt gemotiveerd dat de gemeente Dilbeek op 24 juni 2015 weigerde om zijn *“huwelijk te voltrekken na negatief advies van het parket van Halle Vilvoorde, (d.d. 24.06.2015) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk af te sluiten die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van verblijfsrecht”* en dat de verzoeker en zijn partner *“hiertegen beroep (hebben) ingediend”*. Bijgevolg kan de verzoeker niet dienstig voorhouden dat niet werd gemotiveerd omtrent de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Dilbeek en de procedure. Ook de tweede bestreden beslissing verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, en bevat een motivering in feite, met name dat de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij een bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem op 15 april 2015 betekend werd, niet heeft uitgevoerd, en dat een inreisverbod van twee jaar proportioneel is gezien *“(e)en proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens winkeldiefstal”*, gezien *“een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt”* en het de verzoeker *“bovendien vrij(staat) om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake”*, aangezien de verzoeker *“niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze In België te verblijven”* en gelet op *“het belang van de immigratiecontrole”*. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

De verzoeker voert nog aan dat *“niet gemotiveerd (wordt) waarom niet moet worden gewaarborgd dat verzoeker op de zitting van 25 januari 2016 voor de 253e kamer van familierechtbank te Brussel aanwezig kan zijn”*, terwijl zijn aanwezigheid nochtans vereist is. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met het beroep dat de verzoeker tegen de

weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 24 juni 2015 heeft ingesteld. Er wordt niet ingezien waarom diende te worden gemotiveerd omtrent de aanwezigheid van de verzoeker op de terechtzitting in deze procedure, nu niet blijkt – en de verzoeker niet aantoont – dat dit verplicht is. Overigens blijkt uit het stuk dat de verzoeker via zijn raadsman ter terechtzitting voorlegt dat hij zich op de zitting van de rechtbank van eerste aanleg van 25 januari 2016 heeft laten vertegenwoordigen door zijn advocaat – dit terwijl de bestreden beslissingen op dat ogenblik niet waren tenuitvoergelegd en de verzoeker niet laat gelden dat hij op dat ogenblik in de onmogelijkheid was om te verschijnen –, zonder dat dit een negatieve invloed heeft gehad op het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg. Hieruit blijkt tevens dat de bedoelde zitting reeds achter de rug is, zodat de verzoeker niet meer getuigt van een actueel belang bij het aanvoeren van deze grief.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

De verzoeker voert aan dat hij, toen hem op 15 april 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd, aan het wachten was op een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Dilbeek in verband met zijn huwelijksaanvraag. Hij wijst op het bepaalde in de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf (hierna: omzendbrief van 17 september 2013), waarvan de *ratio legis* volgens hem is “*dat een vreemdeling niet uitgewezen kan worden indien zijn geplande huwelijk niet geveinsd is*”, en stelt dat hij op 10 juli 2015 een verzoekschrift heeft neergelegd tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Dilbeek en dat door het instellen van dit beroep de termijn waarbinnen het bevel om het grondgebied te verlaten moet worden uitgevoerd, werd opgeschort tot de dag waarop de rechter definitief geoordeeld zal hebben over de rechtmatigheid van de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Bijgevolg meent de verzoeker dat hem niet kan worden verweten dit bevel niet te hebben uitgevoerd.

Aldus blijkt dat de verzoeker niet betwist dat hem op 15 april 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht en dat hij geen uitvoering heeft gegeven aan dit bevel. Dit vormt de reden waarom hem *in casu* een inreisverbod werd opgelegd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoeker een rechtsmiddel heeft laten gelden tegen voornoemd bevel om het grondgebied te verlaten, zodat het definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

In zoverre de verzoeker op basis van het bepaalde in de omzendbrief van 17 september 2013 tracht te vergoelijken waarom hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 15 april 2015 werd ter kennis gebracht, wordt er op gewezen dat omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en dat de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen op zich niet juridisch afdwingbaar zijn (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532 en RvS 3 maart 2003, nr.

116.627). De bewering van de verzoeker dat een inbreuk is gepleegd op een norm die is opgenomen in een omzendbrief kan derhalve op zich niet leiden tot de vaststelling dat de tweede bestreden beslissing onwettig is. Bovendien betreft de door de verzoeker geciteerde bepaling van de omzendbrief enkel een verbod voor de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om in bepaalde gevallen over te gaan tot de (gedwongen) uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl *in casu* niet blijkt dat de verzoeker gedwongen werd verwijderd. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat de verzoeker tevens niet aantoont dat hij zich op het ogenblik dat de tweede bestreden beslissing genomen werd in een van de door hem aangehaalde gevallen uit de omzendbrief bevond, temeer daar er reeds op 24 juni 2015 door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Dilbeek een beslissing tot weigering om het huwelijk te voltrekken werd genomen, zodat hij minstens vanaf die datum het hem opgelegde bevel kon uitvoeren.

Een schending van artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de tweede bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

4.2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op de hoogte was van de door de verzoeker ingestelde procedure tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, zodat hem niet dienstig kan worden verweten hiernaar niet geïnformeerd te hebben voor het nemen van de bestreden beslissingen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

4.2.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissingen worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod van twee jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.2.3.6. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3.1. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek, van artikel 3.2.b. van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn), van de artikelen 8 en 12 van het EVRM, van de artikelen 7 en 47 van het Handvest, van de artikelen 39/65 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 149 van de Grondwet, van het

zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van “het rechtsbeginsel van de fair play”. Tevens wordt een manifeste beoordelingsfout opgeworpen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De gevolgen van de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn buiten proportie. De fundamentele rechten van verzoeker die vervat liggen in het Burgerlijk wetboek, het EVRM en het Handvest grondrechten EU zijn geschonden.

Aangezien de heer K. S. (...) een feitelijke gezinscel vormt met mevrouw W. (...) en zij hun intentie om te huwen hebben kenbaar gemaakt aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Dilbeek dient er met het onderzoek naar dit huwelijk met voorzichtigheid te worden omgegaan.

Het recht om een gezinsleven te leiden is immers een fundamenteel mensenrecht beschermd door artikel 8 EVRM. Artikel 12 EVRM voorziet in het recht om te huwen en een gezin te stichten. De bescherming van het gezinsleven wordt ook in de artikelen 7 en 47 Handvest grondrechten EU gewaarborgd.

Er moet een manifeste wil aanwezig zijn om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen zonder het oogmerk om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen alvorens men over een schijnhuwelijk kan spreken. De reden waarom men een duurzame levensgemeenschap wil opbouwen is irrelevant.

In casu is niet aangetoond dat er sprake is van een schijnhuwelijk. Verzoeker heeft daarentegen door het instellen van een beroep tegen de weigeringsbeslissing om te mogen huwen een fundamenteel recht afgedwongen.

De zaak werd ingeleid op de zitting van 22 juli 2015 (stuk 11) voor de Nederlandstalige familierechtbank te Brussel en staat inmiddels vastgesteld voor pleidooien op de zitting van 25 januari 2016 (stuk 14). De vertraging in de behandeling van de zaak is niet te wijten aan verzoeker maar wel aan de terreurdreiging (stuk 13).

Verzoeker heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte. De rechten van verzoeker zijn nog niet uitgeput.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gekoppeld aan een inreisverbod van twee jaar heeft tot gevolg dat verzoeker niet op de pleitzitting aanwezig kan zijn en dat hij niet in België zal kunnen zijn om te huwen wanneer de rechtbank zal beslist hebben dat hij toch met mevrouw W. (...) mag huwen.

Verzoeker zal niet op zijn eigen proces aanwezig kunnen zijn, en aldus zijn recht om te genieten van de door de artikelen 3.2.b van de richtlijn 2004/38/EG, artikel 7 Handvest grondrechten EU en artikel 8 EVRM beschermde rechten niet ten volle kunnen verdedigen.

Bovendien is het zo dat het vonnis van familierechtbank, indien het de vordering van de heer K. S. (...) en mevrouw W. (...) inwilligt, zal voorzien in een verlenging van de termijn van zes maanden waarbinnen partijen kunnen huwen na de aangifte van hun huwelijk (artikel 165 Burgerlijk wetboek).

Door een bevel om het grondgebied te verlaten gekoppeld aan een inreisverbod voor twee jaar wordt aan verzoeker het recht ontnomen om een gezin te vormen en te stichten overeenkomstig artikel 12 EVRM.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en het inreisverbod van twee jaar staan niet in verhouding tot de gevolgen ervan.

Een gedwongen terugkeer én het opgelegde inreisverbod houden dan ook een schending in van de in dit middel ingeroepen bepalingen.”

4.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke

kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris daarenboven expliciet gemotiveerd inzake artikel 8 EVRM; deze motieven vinden ook steun in de stukken van het administratief dossier, en zijn geenszins onredelijk. Verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat de weigering van erkenning van het huwelijk om reden dat het een schijnhuwelijk betreft, niet in rekening mocht worden gebracht door de gemachtigde van de staatssecretaris.

Verweerder benadrukt dat er in casu volgens de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand sprake is van een schijnrelatie. Een schijnrelatie valt uiteraard niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Er is geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven. Verzoekende partij haar vage en ongestaafde beschouwingen kunnen geenszins worden aangenomen.

De verwerende partij laat verder gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft verzoeker voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. verzoekende partij is op geen enkel moment houder geweest van een verblijfsrecht in België.

Het gegeven dat verzoekende partij zijn intentie om te huwen heeft kenbaar gemaakt, maakt vanzelfsprekend niet dat hij dan plots het recht zou genieten om op het grondgebied te verblijven.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk

verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont verzoekende partij niet aan dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij gaat hier zelfs niet op in.

Verzoeker toont niet aan dat zijn partner hem niet zou kunnen vergezellen, noch dat het gezinsleven niet in een ander land zou kunnen worden verder gezet. Verzoekende partij heeft zelf de Marokkaanse nationaliteit, terwijl niets verzoekende partij verhindert om in Marokko een gezinsleven uit te bouwen met zijn partner. In die omstandigheden kan niet worden aangenomen dat op de Belgische autoriteiten de positieve verplichting zou rusten om het gezinsleven van verzoekende partij en zijn partner te handhaven.

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde ‘omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan’ niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve benadrukt de verwerende partij nogmaals dat het EHRM reeds oordeelde dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn

grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermog te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T.V.R. 1994, (3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

"Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd." (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014; vetschrift toegevoegd)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Er is overigens ook geen schending van artikel 146bis BW of van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aan de orde.

Terwijl volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State het recht om te huwen, vervat in het art. 12 EVRM, geen beletsel kan vormen voor een maatregel tot verwijdering van een vreemdeling die hier illegaal verblijft (R.v.St. nr. 39.756 dd. 19.06.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Verzoekende partij kan zich overigens perfect laten vertegenwoordigen door haar advocaat in de beroepsprocedure, zij toont niet aan dat haar persoonlijke aanwezigheid ter zitting vereist is.

Ten overvloede merkt verweerder nog op dat verzoekende partij ook niet aantoonde dat in de hypothese dat de Rechtbank bij de behandeling van de zaak de aanwezigheid van verzoekende partij toch noodzakelijk zou achten, zij geen visum zou kunnen aanvragen in functie hiervan.

Zie ook:

"In de mate dat er beroep werd aangetekend tegen de weigering om te huwen dient hoe dan ook tevens te worden vastgesteld dat een bestuursbeslissing geacht wordt in overeenstemming te zijn met de wet tot het tegendeel wordt bewezen, In casu, kan op heden niet gesteld worden dat de beslissing waarbij het huwelijk als schijnhuwelijk wordt beschouwd onwettig is, zodat het in deze stand van het geding hoegenaamd niet zeker is dat verzoekende partij wel zal kunnen huwen. Zo later zou blijken dat de voormelde beslissing behept is met een onwettigheid en dat er geen reden meer is om zich te verzetten tegen het voorgenomen huwelijk, dan kan de verzoekende partij nog steeds het Belgische grondgebied betreden met het oog op het voorgenomen huwelijk, vermits het thans bestreden bevel geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied te betreden". (R.v.V. nr. 126.975 dd. 12.07.2014)

Thans is de rechtsdag ook reeds achter de rug, zodat verzoekende partij geen belang meer heeft bij haar kritiek.

Verzoekende partij maakt bijgevolg geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing haar een doeltreffende voorziening in rechte, zoals bedoeld in artikel 47 van het Handvest, zou ontnemen. Inzake de vermeende schending van art. 149 van de (gecoördineerde) Grondwet (iuncto artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet), laat de verweerder gelden dat dit artikel de jurisdictionele motiveringsplicht betreft en het derhalve niet kan worden toegepast t.a.v. bestuurshandelingen, hetgeen de in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris ontegensprekelijk uitmaakt. Dit onderdeel van het derde middel van verzoekende partij faalt dan ook naar recht.

“Waar verzoekster verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van rechterlijke beslissingen en naar artikel 149 van de Grondwet, volstaat de vaststelling dat noch de rechtspraak over de motiveringsplicht inzake rechterlijke beslissingen, noch het artikel 149 van de Grondwet evenwel toepasselijk zijn op administratieve beslissingen. Deze verwijzingen kunnen bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd (R.v.St. nr. 150.529 dd. 21.10.2005)” (R.v.V. 110.204 dd. 19.09.2013)

Tot slot merkt de verweerder op dat de Richtlijn 2004/38 werd geïntegreerd in de in de Vreemdelingenwet d.m.v. de Wet van 25.4.2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de Wet van 25.4.2007 bepaalt het volgende :

“Deze wet integreert onder meer de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen en van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, en artikel 11, § 2, d), van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Ook in het K.B. van 7.5.2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen., staat vermeld in artikel 1 :

“Dit besluit integreert de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Dienaangaande verwijst de verweerder nog naar een arrest dd. 20.2.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolr. 23.332) :

“ Waar verzoekster de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoekster toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen.”

De voorgehouden schendingen van verzoekende partij kunnen bijgevolg niet worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgeleverd en een inreisverbod.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtsbeginsel van de fair play, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van een “manifeste beoordelingsfout”.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

4.3.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de

wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, “het rechtsbeginsel van de fair play” en “het algemeen rechtsbeginsel van de goede rechtsbedeling”, voor zover dit laatste bestaat, door de bestreden beslissingen geschonden acht.

4.3.3.1.2. Zowel het door de verzoeker geschonden geachte artikel 149 van de Grondwet als artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de jurisdictionele motiveringsplicht. Aangezien de beslissingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van bestuurlijke aard zijn en niet werden genomen door een jurisdictioneel orgaan, kunnen zij onmogelijk deze bepalingen schenden. De schending van de jurisdictionele motiveringsplicht wordt *in casu* niet dienstig aangevoerd. Ook artikel 47 van het Handvest is enkel van toepassing op rechterlijke instanties en niet op zuiver administratieve beslissingsprocedures (RvS 27 november 2014, nr. 229 389).

4.3.3.1.3. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. De verzoeker verduidelijkt niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissingen geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

4.3.3.1.4. Los van de omzetting van de Burgerschapsrichtlijn in de Belgische rechtsorde, wordt er op gewezen dat artikel 3.1. van deze richtlijn voorziet dat “*deze van toepassing is ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen*”. *In casu* houdt de verzoeker voor de partner te zijn van een Belg en toont hij niet aan dat het grensoverschrijdend aspect – dat in ieder geval vereist is voor de toepassing van de richtlijn – aanwezig is. Bijgevolg kan de verzoeker zich niet dienstig beroepen op artikel 3.2.b. van deze richtlijn. Overigens blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier – en er wordt niet aangevoerd – dat de verzoeker bij het bestuur een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft, heeft ingediend.

4.3.3.1.5. Het derde middel is, wat deze onderdelen betreft, niet-ontvankelijk.

4.3.3.2. Voor wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar wat hieromtrent *supra*, onder punt 4.2.3.2., werd uiteengezet.

4.3.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu wordt in de tweede bestreden beslissing overwogen dat de intentie van de verzoeker “om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf (geeft)”, wat overeenstemt met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat er inzake immigratie reeds bij diverse gelegenheden aan herinnerd heeft dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen

gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu wordt niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven van de verzoeker en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Zo er al sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog laat de verzoeker *in casu* na om (concrete) hinderpalen aan te voeren voor het leiden van dit gezinsleven elders. Immers, hij houdt slechts voor dat hij een feitelijke gezinscel vormt met een Belgische onderdaan en dat zij de intentie hebben om te huwen, doch hiermee maakt hij niet aannemelijk dat hij het gezinsleven met zijn partner niet elders kan leiden.

Bovendien verblijft de verzoeker sinds 1 september 2013 illegaal in het Rijk. In de feitenuiteenzetting in zijn verzoekschrift geeft de verzoeker zelf te kennen dat hij op 3 september 2014 officieel is ingeschreven op het adres van zijn Belgische verloofde, zodat hij op dat ogenblik wist (of behoorde te weten) dat zijn (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van dit gezinsleven in België van bij het begin precair was. Gelet op het illegaal verblijf van de verzoeker blijkt dan ook niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoeker op het grondgebied te gedogen vanwege zijn feitelijke gezinsrelatie met zijn Belgische verloofde.

Voor zover de verzoeker nog laat gelden dat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat hij niet op de pleitzitting aanwezig kan zijn en hij aldus zijn recht om te genieten van de in artikel 8 van het EVRM beschermde rechten niet ten volle zal kunnen verdedigen, wordt er nogmaals op gewezen dat hij niet aantoonde dat zijn aanwezigheid op de terechtzitting bij de rechtbank van eerste aanleg vereist is en dat hij zich op de zitting van 25 januari 2016 heeft laten vertegenwoordigen door zijn advocaat zonder dat dit een negatieve invloed heeft gehad op het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg, zodat hij geen blijk geeft van een actueel belang bij het aanvoeren van deze grief.

Gelet op het voorgaande toont de verzoeker geen disproportionaliteit aan tussen zijn persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn gezinsleven met zijn Belgische verloofde verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en het handhaven van de openbare orde, waarbij erop kan worden gewezen dat de verzoeker de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat "(e)en proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens winkeldiefstal" en hij aldus "door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale-veiligheid te kunnen schaden" niet betwist, anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.3.3.4. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

4.3.3.5. Artikel 12 van het EVRM beschermt, zoals de verzoeker oppert, het recht om te huwen en een gezin te stichten. Te dezen laten de bestreden beslissingen het recht van de verzoeker om te huwen evenwel onverkort. In de eerste bestreden beslissing wordt immers overwogen dat de verzoeker *“naar zijn land (kan) terugkeren om een visum te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is”* en in de tweede bestreden beslissing wordt overwogen dat het de verzoeker *“vrij (staat) om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake”*. De verzoeker laat na deze overwegingen te ontcrachten, te weerleggen, of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Hij maakt evenmin aannemelijk dat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat hem het recht om te huwen of een gezin te stichten volledig wordt ontzegd. Hij haalt immers geen enkel concreet beletsel aan om met zijn Belgische verloofde, die geboren is in Marokko, in Marokko of elders te huwen en een gezin te stichten.

Een schending van artikel 12 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.3.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

4.3.3.7. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissingen worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod van twee jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.3.3.8. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissingen, en dat hierbij niet kennelijk onredelijk werd gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het proportionaliteitsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

4.3.3.9. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN